Lietas Nr. 116017613
Lietas arhīva Nr. 106AA-0006-14/6

S P R I E D U M S

Aizkrauklē 2014.gada 22.janvārī

Zemgales apgabaltiesa

tiesnesis referents V.Sprudzāns

tiesneši E.Lenšs un R.Grandāns

sakarā ar /persona A/apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Jēkabpils rajona tiesas 2013.gada 10.oktobra spriedumu /persona A/, /personas kods/, atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta 7.daļas 1.punktā.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2013.gada 30.jūlijā plkst.14.25 Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpocijas nodaļas Patruļdienesta rotas inspektors /amatpersona/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA742709, kur konstatēts, ka 2013.gada 12.jūlijā plkst.14.20/adrese//persona A/ vadīja automašīnu „Audi A4", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, atkārtoti gada laikā bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām (noteiktā kārtībā nav iegūtas). Secināts, ka /persona A/ izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK) 149.^{4}panta 7.daļā 1.punktā paredzēto pārkāpumu (lietas 3.lapa).

Lēmums par administratīvās lietvedības uzsākšanu pieņemts 2013.gada 12.jūlijā (lietas 5.lapa).

Ar Jēkabpils rajona tiesas 2013.gada 10.oktobra spriedumu /persona A/ atzīts par vainīgu LAPK 149.^{4}panta 7.daļas 1.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 7 (septiņām) diennaktīm un naudas sodu Ls 400,00 (četri simti latu) apmērā (lietas 45.-48.lapa).

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /persona A/, lūdzot atcelt to kā nepamatotu un viņu attaisnot, atzīstot, ka viņš neesot izdarījis administratīvo pārkāpumu pēc LAPK 149.^{4}panta 7.daļas 1.punkta, un izbeigt lietvedību šajā administratīvā pārkāpuma lietā. Sūdzībā norādīts, ka tiesnesis ignorējis LAPK 272.panta noteikumus, ka institūcijai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, un LAPK 243.panta noteikumus par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kura pamata institūcija nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, neesot lietā iegūtos faktus objektīvi vērtējis. Viņš neesot vadījis 2013.gada 12.jūlijā plkst.14.20 automašīnu „Audi A4", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, kā rakstīts tiesas spriedumā, ne /adrese/, ne citur. Esot kļuvis par /persona B/ apmelošanas upuri, kurš, gribēdams ieriebt savai bijušajai sievai /persona C/, ieraugot viņu stāvam pagalmā pie mājas, kurā /persona C/ īrē dzīvokli pēc aiziešanas no vīra, un sarunājoties ar /persona C/, nolēmis ieriebt arī viņam. /persona C/ automašīna stāvējusi novietota mājas pagalmā netālu no viņiem, tajā neviens neesot atradies un motors tai neesot darbojies, kad /persona B/ ar savu automašīnu tur ieradies. Viņš ar /persona B/ pirms tam neesot bijis pazīstams, tādēļ, kad /persona B/ pēkšņi, ieraudzījis /persona C/ stāvam pagalmā un runājoties ar viņu, izkāpis no savas automašīnas un nācis pie viņiem, viņš tam nepievērsis nekādu uzmanību. /persona B/ pienācis pie viņiem un tūlīt brutāli uzbrucis /persona C/, pēc tam, lamājot necenzētiem vārdiem gan/persona C/, gan viņu, negaidīti uzbrucis arī viņam fiziski. Viņš nesapratis, kas notiek, jo nebijis tādai rīcībai devis nekāda pamata, ar /persona C/ bijis norunājis tikties, lai saņemtu viņas kā grāmatvedes konsultāciju sava uzņēmuma sakarā. Bijis atnācis drusku agrāk par norunāto laiku, tādēļ stāvējis un gaidījis, un, kad viņa ieradusies (/persona C/ atvedis /persona D/), sākuši sarunāties, un tad pēc neilga laika piebraucis /persona B/. /persona C/ pēc /persona B/ uzbrukuma teikusi, ka tā esot parastā /persona B/ agresijas izpausme pret viņu un kārtējā greizsirdības scēna, ka bijušais vīrs ar agresiju, emocionālo un fizisko vardarbību pret viņu cenšoties novest viņu līdz nervu sabrukumam. Viņš teicis /persona B/, ka izsauks policiju, bet /persona B/ lepni, ar pārākuma apziņu pateicis, ka viņš pats izsauks policijas kolēģus, un sācis demonstratīvi kaut kam zvanīt pa mobilo telefonu un familiāri aicināt ierasties/adrese/. /persona B/ pats bijis privātā apģērbā un piebraucis ar privātu

(netrafarētu) automašīnu, viņš nezināja, ka /persona B/ ir policijas darbinieks, nekādu priekšā stādīšanos /persona B/ neveicis, iespējams, ka /persona B/ viņu maldīgi sajaucis ar kādu citu, jo viņu /persona B/ redzējis pirmo reizi tāpat kā viņš /persona B/. Pēc ilgāka laika atbraukusi policijas ekipāža. Viņi vēl stāvējuši pagalmā, nekādus pārkāpumus ne viņš, ne /persona C/, neesot bijuši izdarījuši, bet /persona B/ policistiem kaut ko klāstījis un pieprasījis viņam (/persona A/) un /persona C/ veikt alkohola koncentrācijas pārbaudi, kaut tam nebijis nekāda pamata. Redzot familiāro /persona B/ vēršanos pie atbraukušajiem policijas darbiniekiem, viņš teicis, ka šādai rīcībai nav pamata un viņiem pēc redzētā arī neuzticoties, tad policijas darbinieki pavēlējuši kāpt policijas automašīnā un veda uz/adrese/RCS asins un urīna analīžu nodošanai ekspertīzei, ka arī formēja /persona C/ automašīnu izņemšanai glabāšanai, it kā par to, ka viņš pēc /persona B/ melu vārdiem,vadījis to, būdams alkohola reibumā, kaut viņš to vispār neticis vadījis. To, ka nebijis ne alkohola, ne narkotisku vielu iespaidā, apliecinot viņam ņemto analīžu rezultāti. Viņam par nodarītajām pārestībām pēc tam neviens neatvainojies, kaut tikuši izjaukti viņa dienas plāni, aizturot viņu un vedot uz alkohola un narkotiku pārbaudi, ticis nelietderīgi patērēts laiks, bijušas jāklausās rupjības, nepamatoti apvainojumi par atrašanos alkohola reibumā vai narkotisku vielu iespaidā. /persona B/ savā, kā noskaidrots, pēc tam policijas iecirknī rakstītajā 2013.gada 12.jūlija dienesta ziņojumā rakstot savus apmelojošos izdomājumus, ka it kā /persona B/ viņam uzrādījis savu dienesta apliecību, kaut tāda fakta nebijis, un viņš bijis uztraukts, viņa valoda bijusi nesakarīga, kustības bijušas nekoordinētas, kas neatbilstot patiesībai, tas esot redzams arī no 2013.gada 12.jūlija medicīniskās pārbaudes protokoliem Nr.31 un 53 alkohola ietekmes noteikšanai un narkotisko vielu ietekmes noteikšanai, kuros pretēji /persona B/ teiktajam, mediķi redzējuši, ka viņa apģērbs ir kārtīgs, apziņa skaidra, emocijas normālas, uztvere un izturēšanās adekvāta, runas spējas bez izmaiņām, tremors – roku pirkstu, plakstu, mēles – nav, domāšana bez izmaiņām, atmiņa saglabāta, ne alkoholu ne narkotikas viņš nelietojot un to klātbūtne viņa organismā neesot konstatēta. Protokolos esot rakstīts, ka esot „paņemts no ielas" (pēc /persona B/ savīga rīkojuma, kam akli uzticoties, iztapīgi paklausīja kolēģi /persona E/ un /persona F/). Izņirgāšanās par viņu, kā izrādoties, ar to nebeigusies, jo 2013.gada 30.jūlijā policijas inspektors /amatpersona/ (iespējams, arī pēc kolēģa /persona B/ pieprasījuma) sastādījis Administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA742709, kurā viņu apvainojot citā izdomātā nodarījumā – automašīnas „Audi A4", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ vadīšanā 2013.gada 12.jūlijā plkst.14.20 /adrese/, kaut šādam apvainojumam neesot pilnīgi nekādu pierādījumu, izņemot ieinteresētā /persona B/ pretrunīgos izdomājumus, kas tiesai bijis jāvērtē kritiski, bet tiesas lēmums pamatots ar šo administratīvā pārkāpuma protokolu. Sastādot šo protokolu, viņš neticis iepazīstināts ar viņa kā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesībām. Viņš nepiekritis tur rakstītajam. Iepazīstoties ar lietas materiāliem, redzams, ka paša /persona B/ divos sacerējumos (viņa paša un /persona B/ un /persona C/ meitas /persona C/ vārdā /persona B/ klātbūtnē nezin kāpēc rakstītais) esot lielas pretrunas. Pēc meitas teiktā plkst.14.00 „Audi" zilas krāsas automašīna, kurā bijusi /paersona G/s mamma /persona C/, lielā ātrumā pabraukusi garām viņas dzīves vietai /adrese/. Meitene tad bijusi sava tēva /persona B/ automašīnā /adrese/ pagalmā. Pēc tam, kad māte pabraukusi garām, viņa iegājusi istabā un izstāstījusi par mātes pabraukšanu garām mājai tēvam, kurš bijis istabā. Attālums no/adrese/ esot ap 500 m, tātad, braucot lielā ātrumā, kā teikts paskaidrojumā, šī mātes automašīna jau ap plkst.14.05 bijusi /adrese/. Tā kā /persona B/ vēl vajadzējis iziet no istabas, iedarbināt savu automašīnu un tad braukt meklēt, kur aizbraukusi māte ar savu automašīnu, pagājis laiks, tādēļ esot neloģisks teiktais, ka it kā /persona B/ braucis 2013.gada 12.jūlijā ap plkst.14.20 /adrese/un apdzinis automašīnu „Audi 80", kura braukusi neadekvāti, mainot virzienus, ar 20-30 km/h, ka to nevarējis apdzīt un braucis tai pakaļ un, kad „Audi" iegriezusies mājas /adrese/, viņš arī to darījis un pirmais izkāpis no savas automašīnas un piegājis pie pirmās automašīnas vadītāja durvīm un lūdzis, lai vadītājs uzrāda vadītāja apliecību un automašīnas dokumentus, vienlaicīgi uzrādot savu dienesta apliecību. Tie esot klaji meli. Pie viņa /persona B/ pienācis, kad viņš stāvējis pagalmā un runājies ar /persona C/, automašīnā viņš nebijis ne iekāpis, ne tai pieskāries, automašīna stāvējusi, kur to bijis novietojis /persona D/, kad atvedis /persona C/. /paersona D/ jau bijis aizgājis, kad piebraucis /persona B/. Tad /persona B/ ilgi kašķējies ar bijušo sievu, izteikdams visādus draudus, tai skaitā, ka panāks, ka viņai nebūs ar ko braukāt. Acīmredzot /persona B/ bijis ieplānojis akciju par automašīnas atņemšanu bijušajai sievai, un tam vislabāk derējusi apvainošana braukšanā reibuma stāvoklī, bet, tā kā meita laikam negribējusi, ka apmelo māti, ticis izdomāts apmelot viņu, jo viņš pagadījies tuvumā tajā vietā un tajā laikā. Tiesas viedoklis, ka /persona B/ teiktajam varot ticēt, ka teicis, ka vadītājs vadījis automašīnu, pārkāpjot noteikumus, bet neesot taču norādīts neviens CSN pārkāpums, ka vadītājs bijis alkohola reibumā, bet, ja viņš tiekot saukts par vadītāju, tad viņš taču nebijis alkohola reibumā, tātad /persona B/ teiktajam neesot pamata ticēt. Un nevarējuši /persona C/ automašīnu vienlaicīgi vadīt divi vadītāji – /persona D/ un arī viņš. Pie tam /persona B/ sacerējumos nekur nelietojot vārdus bijušās sievas automašīna, bet „Audi 80", kuru pat it kā neatpazīst kā sievas automašīnu, arī meita it kā nepazīst mātes automašīnu, bet izsakās par zilas krāsas „Audi" automašīnu, kurā saredz savu māti. Bet tas jau pierādot, ka /persona B/ speciāli braucis uz savas bijušās sievas dzīves vietu, nevis nejauši braucis /adrese/un kāda sveša „Audi" traucējusi braukt. Esot nepamatoti atzīts par LAPK 149.^{4}panta 7.daļas l.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarītāju un nepamatoti sodīts. Neesot pierādījumu lietā, ka tāds pārkāpums būtu noticis un neesot pierādījumu viņa vainai tāda administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Liecinieku /persona F/ un /persona E/ liecinātais pilnīgi neko par viņa vainas pierādīšanu neliecinot, atzīstot, ka rīkojās pēc /persona B/ lūguma un uzklausot viņa stāstīto. /persona B/ liecinātais esot jāvērtē kritiski, jo ir ieinteresētā persona lietā. Nepamatoti tiesa neesot vērtējusi objektīvi /persona C/ un /persona D/ liecības. Saskaņā ar LAPK 239.panta 1.punktu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevarot iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Nekorekta esot tiesas atsauce uz administratīvu pārkāpumu, izdarītu 2007.gadā, cenšoties attaisnot policijas darbinieku prettiesisko rīcību pret viņu. Tāpat arī pārmetumi viņam, ka neesot apstrīdējis Administratīvo protokolu, esot nevietā, jo protokolu nevarot pārsūdzēt, tajā neesot nolēmuma, kas uzliek sodu. Tiesas nepamatoto lēmumu viņš pārsūdzot likumā noteiktā kārtībā. Tiesai bijis jāredz, ka šis protokols neko nepierādot, neesot tāda fakta, par ko tur rakstīts, neesot ticamu ziņu par šādu faktu, neesot pierādījumu. Spriedumā esot tikai šabloniskas standartfrāzes, kā pēc likuma vajadzētu būt, bet šajā lietā likuma normas ignorētas (lietas 50.- 52.lapa).

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Jēkabpils rajona tiesas 2013.gada 10.oktobra spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma.

Pirmās instances tiesas tiesnese pietiekami izvērtējusi lietā iegūtos un tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus un pareizi atzinusi, ka /persona A/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{4}panta 7.daļas 1.punktā un sodāms par to. Turklāt pirmās instances tiesas spriedumā pamatā ir sniegtas atbildes uz apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem un iebildēm, kam ir juridiska nozīme lietā.

Rajona tiesas sēdē liecinieks /persona B/ pārliecināti norādīja uz /persona A/ kā uz personu, kura vadīja automašīnu „Audi A4",

liecinot, ka jau pie apdzīšanas manevra nekļūdīgi redzējis, ka pie stūres bija /persona A/. Kad viņš piebraucis pie apstājušās automašīnas, /persona A/ vēl atradies pie stūres. Viņš uzrādījis savu policijas darbinieka dienesta apliecību vadītājam un lūdzis uzrādīt dokumentus, bet /persona A/ atteicies to darīt (lietas 41.-44.lapa).

Kā dzirdams no pirmās instances tiesas nopratināto liecinieku /persona E/ un /persona F/ liecībām, viņiem nav radušās šaubas par /persona B/ norādīto, ka automobili vadījis /persona A/, kura personas pārbaudes rezultātā arī noskaidrojies, ka /persona A/ nav autovadītāja tiesību un bez tiesībām ar automobili /persona A/ brauc jau atkārtoti gada laikā. Lai izslēgtu iespējamu skaidrojumu, ka /persona C/ veikusi /persona A/ apmācību vadīt automobili, izdarīta alkohola pārbaude arī /persona C/, kura tai ir piekritusi un kurai konstatēta alkohola ietekme, kādā arī transportlīdzekļa vadīšanas apmācību /persona C/ nav drīkstējusi veikt (lietas 41.-44.lapa).

Liecības šajā daļā apstiprinās ar /persona C/ pārbaudes protokolā un tā pielikumā norādītajām ziņām (lietas 10.-11.lapa).

Turklāt abi lieciniekī arī neapstiprināja, ka notikuma vietā būtu novērojuši kādu konfliktsituāciju starp /persona B/ un /persona C/ vai arī starp /persona B/ un /persona A/.

Visbeidzot liecinieks /persona E/ pirmās instances tiesas sēdē norādīja, ka /persona A/ paskaidrojis tikai to, ka nav braucis, bet neko neesot komentējis, savukārt liecinieks /persona F/ liecināja, ka saskaņā ar /persona A/ paskaidroto neviens nav braucis, ka mašīna tur jau stāvējusi (lietas 41.-44.lapa).

Minētais sakrīt gan ar lieciniece /persona C/ pirmstiesas procesā sniegto paskaidrojumu, kurā norādīts, ka viņi nav braukuši neviens, bet stāvējuši pie automašīnas un runājušies (lietas 6.lapa), gan arī ar /persona A/ paskaidroto, ka brīdī, kad piebraucis cilvēks ar automašīnu „Škoda Octavia", viņš atradies pie mājas Bebru ielā (lietas 7.lapa).

Līdz ar to /persona C/ un /persona A/ paskaidrotais nav atbilstošs ne tikai liecinieka /persona B/ liecībai, bet arī liecinieka /persona D/ liecībai, kurš pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājis, ka ar /persona C/ automašīnu atvedis /persona C/ uz /persona C/ dzīves vietu, turklāt, dodoties projām, sasveicinājies ar /persona A/ (lietas 41.-44.lapa).

Tiesu kolēģijas ieskatā, ievērojot /persona A/, kā arī liecinieku /persona C/ un /persona D/ liecināto rajona tiesas sēdē, nav nekāda saprātīga attaisnojuma jau notikuma vietā policijas darbiniekiem, apstākļos, kad acīm redzami tiek formēta administratīvā pārkāpuma lieta, /persona A/ un liecinieciei /persona C/ nenorādīt uz abām šīm personām pazīstamo /persona D/, ja viņš tiešām būtu 2013.gada 12.jūlijā vadījis automobili un aizgājis no notikuma vietas.

Vairs nekāds attaisnojums /persona A/ nepaziņot, ka transportlīdzekli vadījusi cita persona, nav atrodams brīdī, kad viņš tiek iepazīstināts ar 2013.gada 30.jūlijā sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu (lietas 3.lapa).

Arī pirmās instances tiesas sēdē, kas notika 2013.gada 5.augustā, /persona A/ ir norādījis, ka mašīna stāvējusi pie mājas un neviens nav braucis. Turklāt viņš arī ir norādījis, ka par pierādījumiem, ka viņš nav vadījis mašīnu, viņš nezina (lietas 26.- 27.lapa).

Tiesu kolēģijas ieskatā, minētais norāda, ka versija par to, ka transportlīdzekli vadīja kāds cits, radās vēlāk.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Jēkabpils rajona tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams. Apelācijas instances tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta 3.daļupievienojas Jēkabpils rajona tiesas sprieduma motivācijai un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot visus pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Atzīmējams, ka /persona A/ un /persona B/ saskaņā ar abu pirmās instances tiesas sēdē sniegto informāciju līdz tam nav bijuši pazīstami. Ne pirmās instances tiesas sēdē, ne arī apelācijas sūdzībā nav tikusi apstrīdēta /persona B/ liecība daļā par to, ka dienesta ziņojumu par notikušo viņš devies rakstīt uz policijas iecirkni, neiegriežoties mājās un neapspriežoties ar meitu. Dienesta ziņojumā jau sākotnēji norādīts, ka automašīnu vadījis /persona A/ (lietas 4.lapa).

Turklāt arī lieciniekī /persona E/ un /persona F/ rajona tiesas sēdē apstiprināja, ka, jau ierodoties notikuma vietā, /persona B/ uz /persona A/ norādījis kā uz automašīnas vadītāju.

Augstāk norādītajos apstākļos, tiesu kolēģijas ieskatā, apelācijas sūdzībā paustie apgalvojumi par to, ka /persona B/, gribēdams ieriebt savai bijušajai sievai /persona C/, ieraugot /persona A/ stāvam pagalmā pie mājas, kurā /persona C/ īrē dzīvokli pēc aiziešanas no vīra, un sarunājoties ar /persona C/, nolēmis ieriebt arī /persona A/, ka /persona C/ nebūs ar ko braukāt, ka acīmredzot /persona B/ bijis ieplānojis akciju par automašīnas atņemšanu bijušajai sievai, un tam vislabāk derējusi apvainošana braukšanā reibuma stāvoklī, bet, tā kā meita laikam negribējusi, ka apmelo māti, ticis izdomāts apmelot /persona A/, jo viņš pagadījies tuvumā tajā vietā un tajā laikā, ir apelācijas sūdzības iesniedzēja nepamatots pieņēmums, kas izteikts ar mērķi izvairīties no atbildības par nodarīto.

Apelācijas instances tiesai nav pamata atzīt, ka, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, /persona A/ nav ticis iepazīstināts ar viņa kā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesībām, ne tikai tādēļ, ka administratīvā pārkāpuma protokola sadaļā, kur norādīts, ka LAPK 260.pantā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi viņam izskaidroti, /persona A/ ir parakstījies (lietas 3.lapa), bet arī tādēļ, ka pirmās instances tiesas sēdē viņš par to nav neko minējis, turklāt arī tiesā /persona A/ izskaidrotas procesuālās tiesības un pienākumi (lietas 26.-27.lapa).

Tiesu kolēģija atzīst, ka 2007.gadā izdarītie administratīvie pārkāpumi pirmās instances tiesas lēmumā ir norādīti, izvērtējot /persona A/ personu raksturojošās ziņas, nevis cenšoties attaisnot policijas darbinieku prettiesisko rīcību pret viņu (kā tas norādīts apelācijas sūdzībā), turklāt viens no tiem ir analogs izskatāmajam – transportlīdzekļa vadīšana bez tiesībām to vadīt, savukārt vēl viens, kas saistīts ar to – ziņu nesniegšana par transportlīdzekļa tiesisko lietotāju (lietas 24., 25.lapa).

Ievērojams ir arī apstāklis, ka lietā ir informācija administratīvā pārkāpuma protokola kopijas veidā par to, ka 2013.gada 16.jūnijā

plkst.02.28 /persona A/ bez vadīšanas tiesībām ir vadījis tieši šo pašu automobili „Audi A4", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ (lietas 18.lapa), un šo pārkāpumu saskaņā ar viņa norādīto pirmās instances tiesas sēdē viņš ir atzinis (lietas 26., 27.lapa).

Līdz ar to konstatējams, ka ar šo pašu automobili /persona A/ izdarījis pārkāpumu nepilnu mēnesi iepriekš, un iepriekš minētais papildus netieši apliecina liecinieka /persona B/, kurš turklāt vēl ir policijas darbinieks, liecības patiesumu arī daļā par to, ka automobili vadījis /persona A/.

Šajā sakarā Zemgales apgabaltiesa norāda, ka policistu liecības un paskaidrojumi nav absolūti ticami un neapstrīdami, tomēr tiem ir augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policists sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Šāds viedoklis izteikts gan juridiskā literatūrā *(sk.: Litvins G., Aperāne K. Administratīvā pārkāpuma lietvedība ceļu satiksmē. – Sabiedriskās politikas centrs Providus, 2010, 37.lpp., www.providus.lv),* gan arī tiesu nolēmumos *(sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5; 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).*

Visbeidzot redzams, ka arī 2013.gada 16.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolā /persona A/ ir parakstījies par to, ka LAPK 260.pantā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi viņam izskaidroti (lietas 18.lapa). Līdz ar to norāde, ka viņš nav iepazīstināts ar LAPK 260.pantā minētajām tiesībām, faktiski ir formāla.

Šādos apstākļos nav saskatāms pamats lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Jēkabpils rajona tiesas 2013.gada 10.oktobraspriedumu atstāt negrozītu, bet /persona A/iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Aizkrauklē22.01.2014.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

R.Grandāns